

6. Bennad, bed! waat kui Enfad
meie waesed olleme! Jummal tahhab meie
wölldad kusstutada heldeste. Eks siis meiegi
ka tahh teine teisel anders anda? Leppi-
go siis iggamees, kel weel wiuha süddames!

A-13

Bibliotheca
universitatis
Dorpatensis

104075
Jummala-sanna laulud.

Üllespandud

Jürri kihelkonna õppetajast

R. J. Winkler.

A 13.

(Aus den Beiträgen besonders abgedruckt.)

Tarto linan 1816.

Trükitu J. E. Schünmanni kirjadega.

ant. 1811 ✓

R 61

Den Druck erlaubt

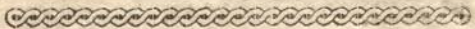
Lector G. v. Roth, Censor.

Dorpat, den 8. Febr. 1816.

CLA

4/26243

I.

Gott ist mein Lied ic., von Gellert.

Loja au ja kirus.

Ommat wistl.

1. Müüd jummalal ma tahhan lausba röömsast! ta walmistand keif ilma maad ja taewast, ja keif, mis ligub taewa al.
2. Kui ütseb ta, siis ilma maad jo waf mis; ja käsib ta: ei enam polle tarwis, siis nende asse teadmatta.
3. Ta wallitus on selge au ja heldus; ja tõssidus ja tarkus ning ka digus on tema järge kinnitus.
4. Kui rikkas ta! Üks õnnistusse merri! Jo algmisest meid õnnistand ta wäggi, ja õnnistab meid lõpmatta.

5. Mis taewa sees, mis ma peäl ning ka merres, keif jummal näab, ja mis ka pimmedusjes, se arwakik ta silma ees.

6. Ta tunneb mind, ja minno ohkamissed; näab mo head tööd ja minno eksitused, ja aitab ikka heldest mind.

7. Mis temma käest mo ossaks peab sama, ja millal teäl mo ello peab löpma, keif temmast seätud algmistest.

8. Jah, sinno käest keif ollen, jummal, sanud. Süs sago ka so ninmi auustud! Mo su sind kiitko iggawest!

9. Kui illusad ja kaunid on so teud! Ka põrm ja tolm, mis alwaks kül saab peatud, so wägge meile näitwad.

10. Jo kõrre seest so au kui peeglist paistab; mis mäe peäl, mis metsas, orrus kaswab, se juttustab so tarkussest.

11. Sa kastad maad, wiid meid hea rohhomale, ja päwad, ööd ja tarwidust süst same; oh, õnsad on so allamad!

12. Ei warblane so tahtmatta ei lange; mis kardan süs, ehk aeg ka wahhest kange? Mo jummal on mo karjane.

13. Kui jummal mind siin isst tahhab hoida; süs naeran ma ma-ilma ning ka hauda, süs põrgo-haud! ma naeran sind.

Wenn ich, o Schöpfer, deine Macht u.
von Gellert.

Wifil: So pole, isand, süddamest, n. t. s.

1. Kui hakkab järrelmõtlemä, mis woimust sul, oh jummal, mis armo, heldest, tarkust ka, sa näitad iggal aial; süs minna immerelledest, ei moista, kuis sind tännades, sind pean kiitma loja.

2. Mis silmad agga näwad teäl, se kulutab so auu, ja taewas sures kõrges seäl, se kidab sinno nouu. Kes päikest seäma üllendand? Kes auga tedda ehhtand? Kes sadab tähhed wälja?

3. Kes juhatab teed tulele? Kes sadab wihma kõrges? Kes annab joudu ilmale, et se meid toidab rohkest? Sa wägaw jummal olled se! Kui piltwed lähwad kõrgesse ni löpmaita so heldus. —

4. Mis ial suur ehk weikene, keif asjad sind ka kiitwad. Se keigewähhem uslike ka hüab: kiitke lojad! Mind, ütles pu ta illo sees, mind lonud jummal iggawes, keif rahwas kiitke lojat!

5. Ja se, kes omma ihhoga so tahtmist tehha jouab, se kes siin omma waimoga so

taewa riki nouab, se innime on ennesel üks ellus märk siin ilma peäl, mis näitab sinno surust.

6. Mo hing siis kiitko lõpmatta sind, kus ma käin ehk ollen! Sind kiitko keif ma ilma ma! Ma ilma, oh ütse Amen! Oh auusta nüüd jummalat! Oh teni oma isfandat, ja loda temma peäle!

3.

Der Herr hat alles wohl gemacht 10.

Rev. Doms-Gesangb. Nr. 180.

Jesuse Kristusse ülestoumisest.

1. Keif on nüüd jummal hästi teind! ta pühha nou on korda läind! ma ilma on häddast peästetud, ja Jesus jälle auustud, Halleluja!

2. Ta wottis heldest süddamest siin kannatada meie eest; läks sanna kuuldes haugasse, ja seält ta läab nüüd taewasse. Halleluja!

3. Oh risti-rahwas, wotkem ka ta jälgi möda astuda! kes temmaga siin kannatab, se temmaga ka taewa saab. Halleluja!

4. Kes surma läinud meie eest on tou-

nud jälle hana seest! Nüüd surma wäggi kautud, nüüd meie lotus kinnitub! Halleluja!

5. Ta jääb meil sõbraks taewaski, kui agga waggad olleme; ja mis ta sõbrad nutwad teäl, kül tunneb temma sedda seäl. Halleluja!

6. Mu olgo, Jesus, sulle nüüd, kes sa meil saatnud kallist hünd! kes istud isfa kõrgelkäel, sul laulgo keige rahwa keel: Halleluja!

4.

Wie sanft fließt mir mein Leben hin 10.

Rev. Doms-Gesangb. Nr. 467.

Wagga risti-innimesse õnnest.

1. Mis wotkist ello aian ma ni kaua kui ma ellan, kui minna agga hõlega end patto eest siin hoian, ei tühja mitte himmusta, waid armastusse waimoga siin digust takka nouan.

2. Mo jummal on mo tebe peäl mo saatja ja mo kaitseja; ja igga päwaga saan teäl ta armo uest moista. Mind temma wäggi kinnitab, ja temma arm mul walmistab keif, mis mul tõest tarwis.

Herz, mache meine Seele stille zc.

Rev. Doms-Gesangb. Nr. 344.

Riistis ning kiusatuses.

Wisi! Kes jummalat ni lasseb tehha, n. e. s.

1. Jummal, waigista mo süddant!
Mo riisti koorma olled sa mul issi seädnuud
ja heaks arwand, ja sinno nou on laimata.
Et jä mul kahjuks ühtegi; sa woid
keik pöördta teiseti.

2. Ka kitsa teede peäl wiid sinna mind
ikka õnnistusesele, ja iggast waewast kor-
jan minna suurt rahho omma hingele. Käl
sedda otsa wimaks naän, kui agga sinnul
truiks jäään.

3. Oh, lasse mind siis rahhul olla, kui
panned peäle kiusatusi! So paltwele woin
siiski tulla, sa annad pühha kannatusi; ja
kes so tahtmist rõõmsast teeb, se ifka sinno
holeks jääb.

4. Mis tulleb meie õnneks tõesti on en-
namist meil teadmatta, ja oh kui rumma-
lad on wahhest keik meie murred, nouud
ka! Mis ükski tanna mõtlege, kül sünnis
home peage.

3. Kui mind ta arm siin rõmüstab, ja
murred mind ei waewa, ehk jummal mind
ni õnuistab, et saan häid päawi nähha;
siis tunnen kites tännades, et temma ar-
must üksines keik õnnistus meil tulleb.

4. Ka hädda sees ei kauta ma omma
julgust ärra, ja kui mo waew mind panned
ka siin halledaste nutma; siis isä waim
mul tunnistab, et ta mind ifka armastab,
sest lahutusist siis tunnen.

5. Kui ma-ilm omma nouuga mo us-
ko puab woita, ja minno südda tahhab ka
jo patto pole pöördta; siis mind mo jum-
mal kinnitab, mind nomib ja mind juhha-
tab, et ma saan jälle tele.

6. Ma tean et mo õnneks se, kui isä
tahtmist täidan; sest ussun minna kindlas-
te, et kui ma õigust nouan, mul jummal
annab joudo ka, ni tehha ja ni ellada, kui
temma sanna näitab.

7. Ja oh! mis rõõm mul süddames, kui
ma head tehha jouan! Mis rõõm mul, kui
ma õigusses pääw päwast kasjun, kas-
wan! se hinge pühhitseminne, ja taewa
pole joudminne, se teeb mo ello kalliks.

5. Sa jummal tunnend üksnes selgest, mis minnul kasuks siin ja seal, ja sedda annab minnul heldest so helde pühha isä meel. Sest ütlen ma nüüd rõõmsaste: mis tahhab jummal, sündko se!

6. Käl se tund jonab üksford kätte, et sinnuft saan täit õnnistust; sest sa wiid omma palle ette keif, kes siin noudwad pühhitust. Ja siis naad tundwad rõmoga, et sa neid saatnud armoga.

7. Seäl saan ma omma waewa kasso siis iggaweste kätte ka, seäl laulan, tundes kallist rahho, ka iggaweste tännoga: mind isänd ifka armastand, ta on keif auga lõppetand!

6.

Wie sicher lebt der Mensch ic., von Gellert.

Surmast.

Wiss! Oh Jesus Kristus tulle sa, n. t. s.

1. Oh kuhho mõtleb innime? Ta ello on kui diehl, ja siiski on ta kartmatta, ehk kül ta pattust põõrmatta.

2. Kes noor, se ütleb: aega weel! Mees lodab omma rommo peäl, ja wantwad ifka mõtlewad, weel aasta aega ollewad.

3. Oh ärra ütle: efs ma nä, et surma käes ma iggapä? Sest siis wast surma mälletad, kui sa sest targemaks ka saad.

4. Siin murresema peame, et taewas õnsaks saaksime; ja igga tunnife on teäl, meil õnnistusjeks antud weel.

5. Surm wiib meid kohto ette siit; seäl tousewad keif meie süüd; need sallajamad mõttedke seäl awalikkuks tehhaske.

6. Et surm nüüd allati so ees, siis ella waimo murre sees, ja katsu omma usko teäl, kas ellaw ta ehk surnud weel.

7. Üks palwe ehk üks nutto heäl, siis kui so hing jo kele peäl, et se te ühhe korraga so süddant puhtaks, pühhaks ka.

8. Ja muud ei maksa loja ees, kui agga õigus süddames, ja usk mis himnud surretab, ja pühhad kumbed sünnitab.

9. Ei hing sa pühhaks waewata, ka mitte ilma abbita; seppärast kaäna agga hoolt, siis aitab jummal omma poolt.

10. Se üllem asfi ilma peäl, mispärast olled lodud teäl, mis teeb, et surrend õnsaste, se on, et ellad pühhaste.

11. Kes nisugguseks elluks teäl end ohwrib, kui on aega weel, pääw päwast parremaks ka saab, se surma hästi mälletab.

12. Kas mälletan ni surma ka? Oh

isfand jummal hallasta! Mo mēte surma tullea, et õppin sulle ellama.

13. Mind lasse omma süddant ka siin truist läbbi katjuda: kas temma sees on armastus, usk, lotus, rahho, kannatus?

14. Eas! mind sult armo palluda, ja patto wasto woitelda, et, kui surm tuleb minnule, so rahho jääks mo hingele.

7.

Gott, deine Güte reicht so weit etc., von Gellert.

Üks palwe: laul.

W i s i t: So pole, isfand süddamest, n. t. s.

1. So heldus, jummal, ullatab ni ma kui taewa ülle; so südda ifka hallastab; ja sinno joud ei lõppe; oh helde, wäggen isfa sa, mind omma last nüüd kule ka, et tullen sinno palwel!

2. Ei pallu ma suurt warrandust, ei ilma kallid asjo; mul auna agga tarwidust, et sest ei olleks pudo, ning tarlust jummal tunda sind, ja Jesust, kui ka ennast mind, et hing woiks rikkaks sada.

3. Suurt auu ma ei pallu ka, ehk kaliks sedda peaks; mind pattust agga puhasta, et ennast ei te alwaks, ning sedda

auu anna mul, et armas ollen, jummal, sul, ja neil kes tõest waggad.

4. Ei polle ka pilt igga se, mis so käest, jummal, ihlan, waid et ma ellus targaste so taewariki nouan. Mo ello päwad on so käes; mind lasse agga sinno ees, kui süren, armo leida!

8.

Rev. Doms. Gesangb. Nr. 434.

1. Mõttelge, oh ristihawas, waeste peäle armoga; olge neile nende waewas ifka abbiks rõmoga! Sedda teggi Jesus Kristus, se on süis ka meie kõhhus; ja kes waesid arwitab, jummalat se auustab.

2. Sõõtkke neid kes nälgä näwad, katke neid kes allasti, tehke lasti ommad maiad neil, kel asjet kuseagi; püüdke arraid rõmustada, ja kes nõbrad toetada; andke waesel lapsel ka temma jaggo keelmatta.

3. Urge andke üksnes neile, kes teid wägga palluwad, ehk kes enne head teind teile, ja teil jälle tasuwad; püüdke teigel appi jouda, tarwidust ka neile nouda, kes siin nutwad sallaja, ja ei julge palluda.

4. Ja head tehhes, ärä kaeba, sedda koormaks arwades; au se on, kui sa nääd

waewa wennal abbi otsides. Suur ja auu-
linne olled, kui sa wennal appi tulled, il-
ma kasso noudmatta, ilma waewa kart-
matta.

5. Ja mis kallist rõmo tunned, kui sa
aitnud häddalift! Kui seält rõmo heäle
kuled, kussa olli waew ja rist, ja keik no-
red ni kui wannad sinno nimme õnnis-
tawad! Täewa rõmo tunda saad, kurwa-
list kui rõmustad.

6. Jummal täsub sinnul jälle, mis
sa teinud teistele; joudo annab ta so tõle,
õnnistud on sinno tee; süddames sa tun-
ned rahho, teiste jurest leiad armo, ja saad
wimaks aunga ello kroni pärrida.

7. Nuttagem siis, et weel aega, om-
mad annid jaggades! Same isä jure tae-
wa, siis seält leiame keik eest. Kuulgem
waeste nutto-heäle, hallastagem nende
peäle, jummal hallastab siis ka meie peäle
armoga.

9.

Lied von Münter. f. Doms-Ges. Nr. 437.

1. Kes ei anna wennal andeks, ei se
andeksandmist sa; selle südda jääb siis ras-
keks ellus ni kui surmas ta; ja ta patto

wõllad tewad iggawest ta hingel hawad.
Hing, oh wotta arwada, kas woid sedda
tanda ta?

2. Ni kui jummal hallastades mei ga
wottab kannata, ni kui Jeesus kannatades
waenlaste eest pallus ka; nenda pean kan-
natama, süddamest ka andeks andma, ja
kes waeklast õnnistab, õnnistust se kätte
saab!

3. Wotta siis, mo hing, ni tehha!
Leppi itka rõmoga, ärra wotta kätte näh-
ha, egga wiha piddada, wihamehhe eest
waid pallu, head ka turja eest tal täsu.
Ja te sedda helbussest, rõõmsaste ja südda-
mest.

4. Sedda, ni kui kohhus täita, aita
jummal abbimees! Läss mind wiha was-
to seista walwades ja palludes, läss mind
Jesust meles tanda, ja keik sinno hokeks
anda, mötteldes, et minnaga isä ollen
pattune.

5. Täida mind, oh isäand jummal,
omma poia waimoga! Ja kui minna ig-
gal wennal andeks annan rõmoga; anna
siis ka minnul andeks, et jään itka sinno
lapses! Zuhhata ka wihameesst, et ta
leppits süddamest!